

Ἡ γαλλικὴ κωμῳδία μοιάζει λιγότερο ρυτιδωμένη ἀπὸ τὴν τραγω-
δία τῆς ἴδιας ἐποχῆς. Ὁ Μολιέρος, συγγραφεὺς μεγαλοφυῆς καὶ ἀνισος,
συνεδύσασε στὰ ἔργα του τὰ προσόντα τῆς καλλιτεχνικῆς τοῦ ἀτομικό-
τητας καὶ τὰ ἐλαττώματα τῆς συμβατικῆς ἐποχῆς τοῦ ζοῦφε. Ἔχει σκη-
νές γνήσιας γαλλικῆς φινέτσας δίπλα σ' ἐπεισόδια ἄρκετὰ χοντροειδοῦς
φάρσας. Ὁ «Ἀρχοντοχωριάτης» του ὁμῶς παρουσιάζει τὸ πλεονέκτημα
τῆς θεαματικότητος, χρήσιμος γιὰ κοινὸ ἀργόσχολων αὐλικῶν καὶ γιὰ
πρεμιέρα θεάτρου τοῦ διαθέτει σκηνικὸ πλοῦτο.

Τὸ ἀνέβασμά του ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ εἶταν περίφημο. Ἡ σκηνογραφία,
ὁ ρυθμὸς τῆς ἐρμηνείας, τὸ στὸλ τῆς ἐποχῆς, ὅλα συντονίστηκαν ἀπό-
λυτα γιὰ νὰ ζωντανέψουν τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἔργου. Τὰ μπαλέτα, ἀν
καὶ πρωτόπειρα, πλούτισαν τὸ θέαμα μὲ τὴ χάρη καὶ τὴ βροσιά τους.
Ἴσως τὸ τελευταῖο μιμόδραμα νὰ εἶτανε κάπως μακρὸ γιὰ κοινὸ σημε-
ρινοῦ θεάτρου καὶ νὰ ἔκοβε τὴν ἐνότητα ἔργου τοῦ ὁποίου ἄλλωστε ὅλη
ἡ ἐντρίγκα βρίσκεται ἀκριβῶς περὶ τὸ τέλος. Μὰ οἱ ἠθοποιοὶ στάθηκαν
περίφημα, ὁ κ. Λεπενιώτης ἄρκετὰ συγκρατημένος ἀν καὶ ὄχι δημιουρ-
γικός, ὁ κ. Ἰακωβίδης, καὶ σ' ἓνα μικρὸ ἀλλὰ χαρακτηριστικὸ ρόλο ὁ κ.
Μαλλιαγρός.